

trykke det samme Ønske som det ærede Medlem Hr. Rode, at Tilstanden i vort Folk maa blive bedre efter Lovs Gennemførelse. Jeg er overbevist om, at den vil blive det, men jeg føjer min Forundring til over, at de Partier, her i Salen, som paaberaaber sig at være særlige Forkæmpere for de gamle og de syge og de smaa i Samfundet, ikke vil stemme for et saa stort socialt Fremskridt, en saa forøget Ydelse til de gamle som den, der indeholdes i denne Lov.

Borghjerg: Den ærede Ordførers (Hedegaard) Forundring rammer mig ikke, thi vel er Princippet et Fremskridt, og ingen har i stærkere Ord anerkendt det end jeg, ligesom der har været mindre Modstand imod det i det Parti, jeg tilhører, end i noget andet Parti — thi der har slet ingen Modstand været hos os, der har endog været begejstret Tilslutning, hvorimod der har været megen Modstand i den ærede Ordførers Parti og i det konservative Folkeparti —, men dette Fremskridt købes ved saastore Tilbageskridt, praktiske og økonomiske, navnlig Aldersgrænsens Forhøjelse fra 60 til 65 Aar, at vi ikke kan købe det saa dyrt. Den ærede Ordfører og hans Parti maa have en Fornemmelse af, at det er en Ting, som er meget ubehagelig, siden de ved tredie Behandling var med til at gennemføre forskellige mildnende Overgangsbestemmelser, men faktisk forhøjer man den gældende Aldersgrænse, og man nedsætter den Alderdomsunderstøttelse, der nu ydes i en Række Kommuner, for Tusinder af gamle fattige Mennesker med mange Hundrede Kroner for hver.

Den højtærede Indenrigsminister har ikke opfattet Tonen i det, jeg sagde, rigtigt, naar han opfattede mine Ord: vi *kan* ikke stemme imod dette Lovforslag, som om jeg dermed vilde have sagt, at vi gerne vilde. Det passer ikke. Den højtærede Indenrigsminister ved godt, at det, vi gerne vilde, var at stemme *for* dette Lovforslag; saa megen Kærlighed har vi til Princippet, at vi overmaade gerne vilde have stemt for Lovforslaget, og jeg tror for øvrigt, at hvis der ikke havde været en saadan Grundstemning hos mig og i mit Parti, var det maaske slet ikke lykkedes at faa Lovforslaget gennemført — thi vi har vist paa nogle Stadier af dets Gang bidraget vort til, at det førtes videre. Men jeg føjede til, og derved blev min Udtalelse ganske klar og ikke til at misforstaa, naar man da ikke *vilde* misforstaa

mig, at vi ikke kan stemme imod et Lovforslag, der gennemfører et Princip, som vi har kæmpet for i en Menneskealder. Derved faar min Udtalelse ogsaa en helt anden Karakter: vi vilde altsaa umaadelig gerne have kunnet stemme for Lovforslaget, og vi kan paa ingen Maade stemme imod det.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen sagde, at jeg nu havde erkendt — og det samme mente han, at det ærede Medlem Hr. Rode havde gjort —, at som Lovforslaget foreligger, er det lige saa godt — han brugte det Ord —, som da det gik her fra Folketinget. Det har jeg ikke sagt, det er en Misforstaaelse, det maa jeg tage Afstand fra. Jeg sagde, at paa et Punkt var der en Forbedring — de $\frac{7}{12}$ i Stedet for de 5 Millioner —, men jeg nævnte 4 Punkter, hvor vi mener, at Lovforslaget er blevet ikke ubetydeligt forringet, og jeg glemte at nævne et 5te Punkt, skønt jeg havde skrevet det op. Det ærede Medlem Hr. Rode tog det op, og den højtærede Minister har svaret derpaa, men jeg vil dog gerne redressere min Forglemmelse og sige, at vi naturligvis ogsaa beklager Bestemmelsen om den kvalificerede Majoritet. Disse 5 Punkter kan paa ingen Maade opvejes af det lille økonomiske Fremskridt med de $\frac{7}{12}$. Bestemmelsen om den kvalificerede Majoritet minder i alt for høj Grad om Spændetrøje-paragrafferne i den Alberti-Ole Hansen'ske Kommunallovgivning, som vi sloges med i Aarene 1905—1906 og 1908, var det vist, og som var Udtryk for en dybtgaaende Mistillid til det kommunale Selvstyre, til Flertalsstyret, men det lykkedes jo den Gang gennem haarde Kampe at faa disse Spændetrøje-paragraffer stemt ud, om end der alligevel blev noget tilbage. Det er vist ikke tilfældigt, at det er kommet frem i Landstinget, og jeg skulde tage meget fejl, om den egentlige Ophavsmand til noget i den Retning ikke netop var den Mand, der for snart en Snes Aar siden vilde have gennemført det i hele vor kommunale Lovgivning, til Udskrivning af Skatter o. s. v., det vilde være at give det demokratiske Princip Grundstødet, det røber en Mistillid til Flertalsstyret.

Der kræves nu her $\frac{3}{4}$ Majoritet, kvalificeret Majoritet, man nøjes ikke med $\frac{2}{3}$, nej $\frac{3}{4}$ kræves der, det vil sige, man gør $\frac{1}{4}$ lig $\frac{3}{4}$, omstyrter det demokratiske Princip, Flertalsprincippet, det var det, Alberti-Ole Hansens Retning i Venstre vilde. Da man gik bort fra Toklassesystemet ved de kommunale Valg over til Enklassesystemet,